

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΡΙΒΙΖΑ

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ
ΚΟΡΑΚΙΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ
ΒΑΓΓ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

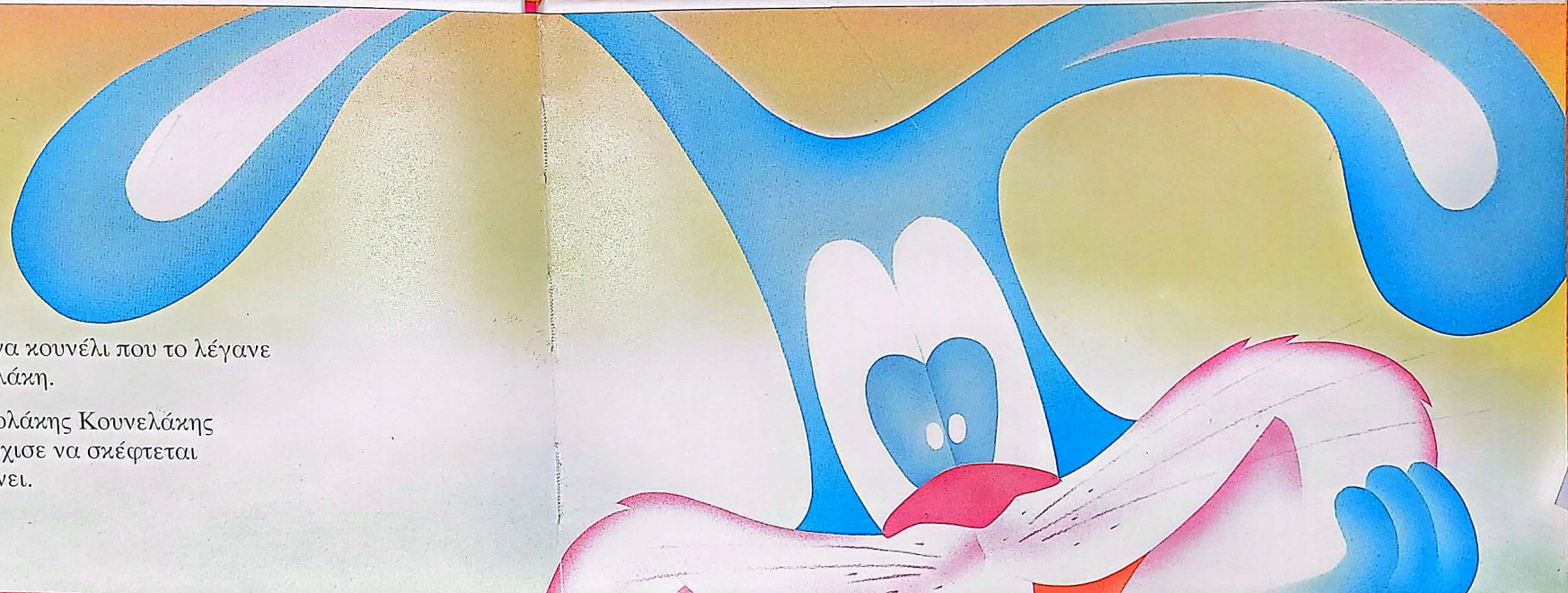

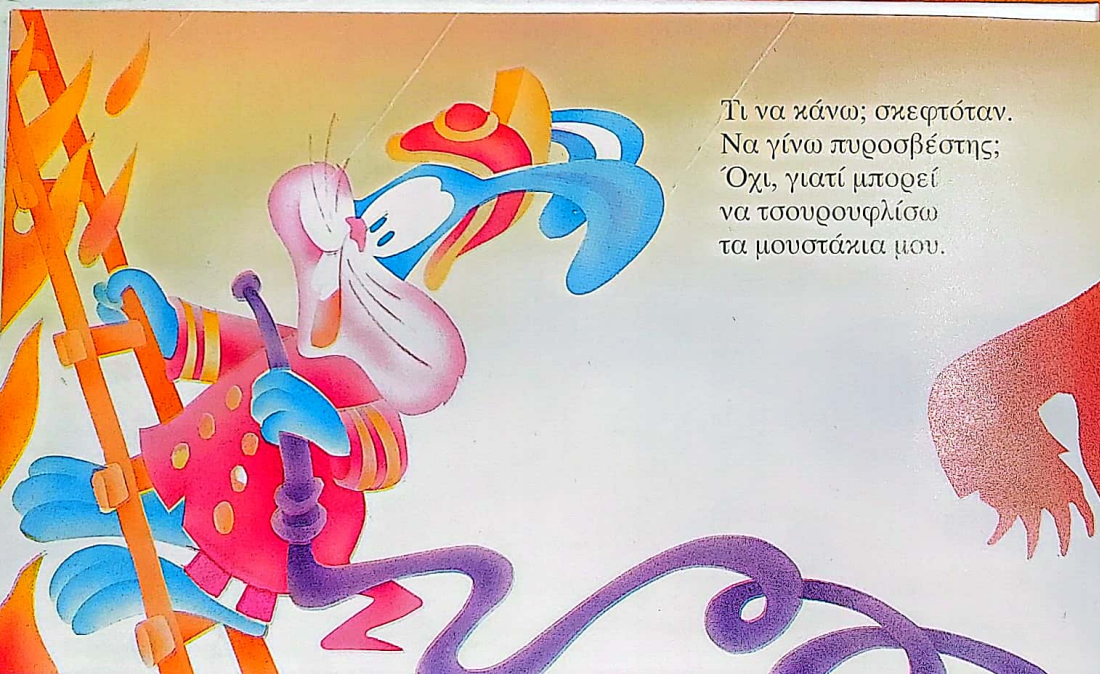
ΚΕΑΡΟΣ

ΜΑΚΡΟΥΝΑ ΜΙΚΡΟΥΝΙΚΑ

ΖΟΥΣΕ κάποτε ένα κουνέλι που το λέγανε
Νικολάκη Κουνελάκη.

Μια μέρα, ο Νικολάκης Κουνελάκης
μεγάλωσε και άρχισε να σκέφτεται
τι δουλειά να κάνει.

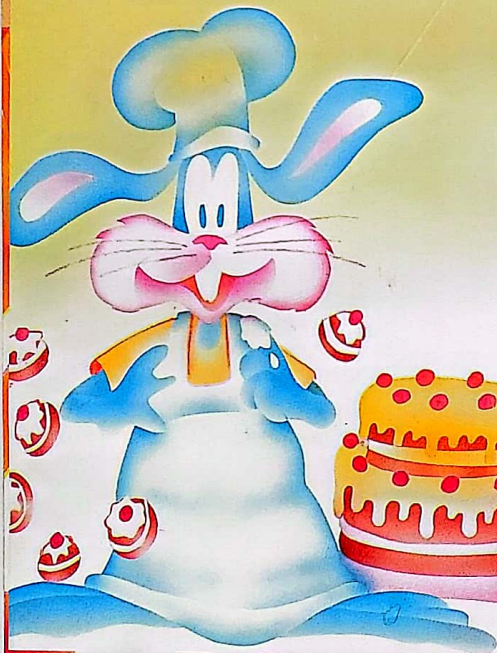

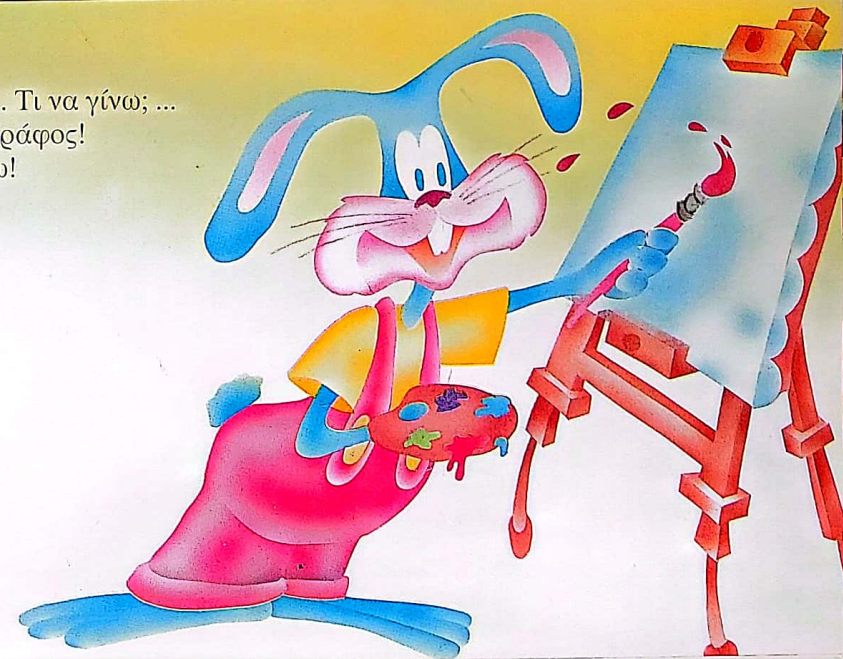
Τι να κάνω; σκεφτόταν.
Να γίνω πυροσβέστης;
Όχι, γιατί μπορεί
να τσουρουφλίσω
τα μουστάκια μου.

Να γίνω μυστικός αστυνομικός;
Όχι, γιατί μπορεί
να δω καμιά σκιά
και να τρομάξω.

Να γίνω ζαχαροπλάστης;
Όχι, γιατί θα τρώω όλα τα λουκούμια
προτού τα πουλήσω ...

Τι να γίνω; ... Τι να γίνω; ...
Θα γίνω ζωγράφος!
Αυτό θα γίνω!

Έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά.
Ζωγράφισε δέκα πίνακες και πήγε
στην αγορά να τους πουλήσει.

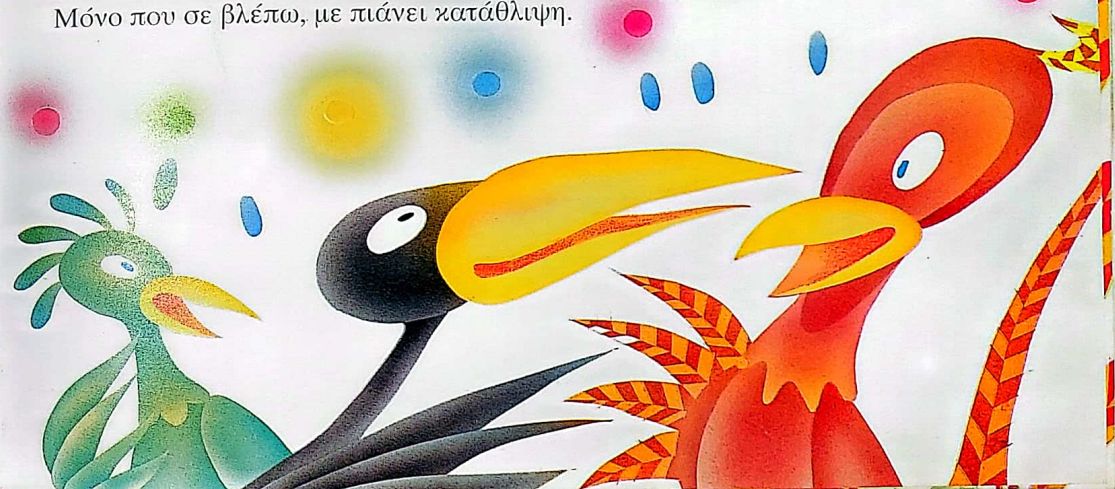

Κανείς δεν αγόραζε τους πίνακές του.
Κανείς δεν ήθελε τις ζωγραφιές του.
Τα μάζεψε και πήρε το δρόμο
για το σπίτι του.

Την ίδια ώρα ο Μαυρίκιος Μαυρούλης, το κοράκι,
είχε πάει στο πάρτι των πουλιών.

Ζήτησε από ένα φασιανό να χορέψουνε ταγκό.
– Αποκλείεται! είπε ο φασιανός.
Μόνο που σε βλέπω, με πιάνει κατάθλιψη.

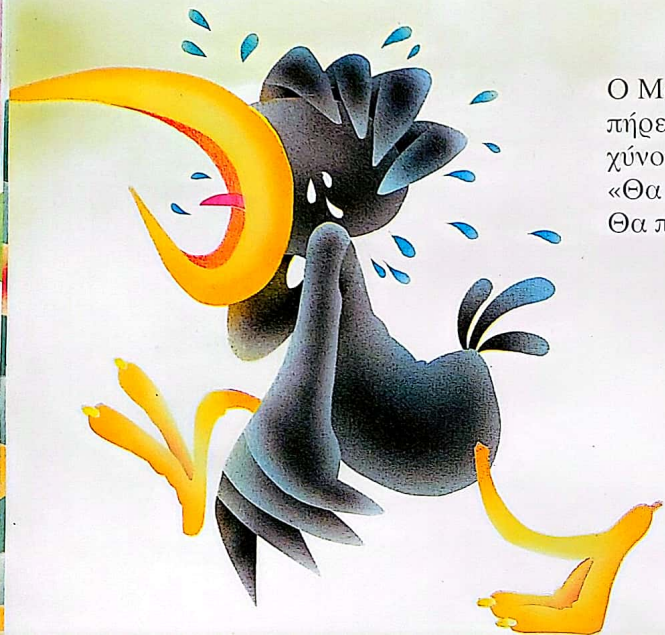

Ζήτησε από ένα παγόني
να χορέψουνε καλαματιανό.
- Αποκλείεται, είπε το παγόني.
- Μόνο που σε βλέπω
μαυρίζει η καρδιά μου!

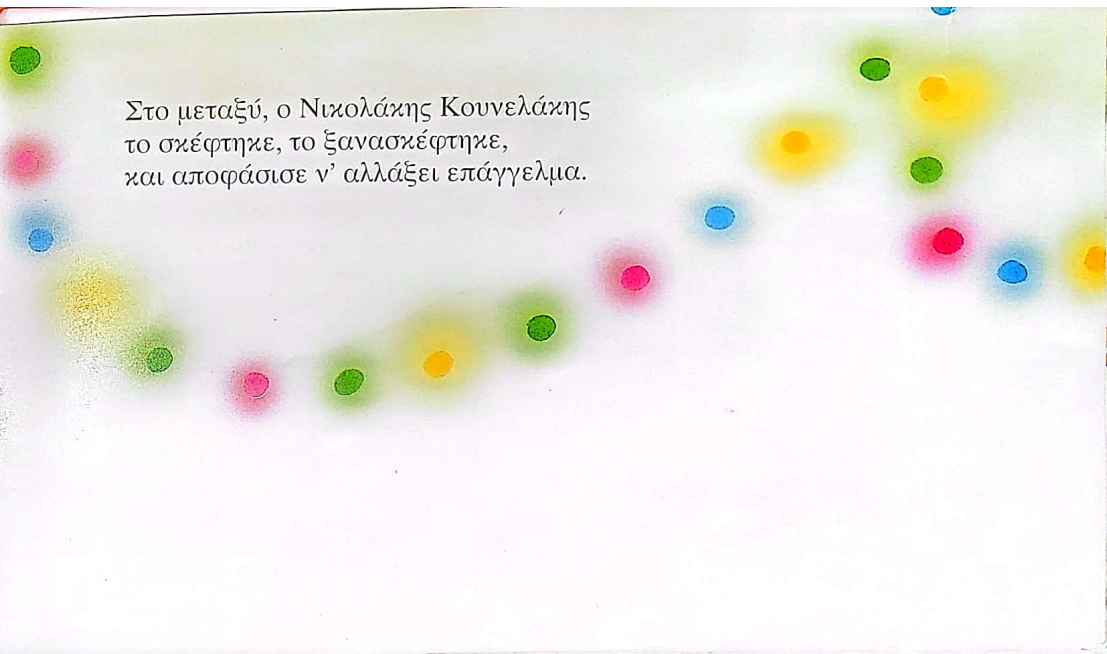
Ζήτησε από έναν παπαγάλο
να χορέψουνε συρτάκι.
- Αποκλείεται, είπε ο παπαγάλος.
- Δε μου κάνει κέφι. Είσαι πολύ μαύρο,
βρε παιδί μου. Πένθος έχεις;

Ο Μαυρίκιος Μαυρούλης
πήρε το δρόμο για τη φωλιά του
χύνοντας μαύρο δάκρυ.
«Θα αποδημήσω, σκεφτόταν.
Θα πάω στο Καράκας!»

Στο μεταξύ, ο Νικολάκης Κουνελάκης
το σκέφτηκε, το ξανασκέφτηκε,
και αποφάσισε ν' αλλάξει επάγγελμα.

Πέταξε τους πίνακες
από το παράθυρο ...

... βρήκε μια σφυρίχτρα,
ανέβηκε σ' ένα σκαμνί
και άρχισε να προπονείται
για να γίνει τροχονόμος.

Ξέρετε πού πέσανε
οι πίνακες που πέταξε
ο Νικολάκης Κουνελάκης;

Ακριβώς πάνω στο κεφάλι
του Μαυρίκιου Μαυρούλη!
Στην αρχή ο Μαυρίκιος νόμιζε
ότι του είχε έρθει
ο ουρανός σφοντύλι.

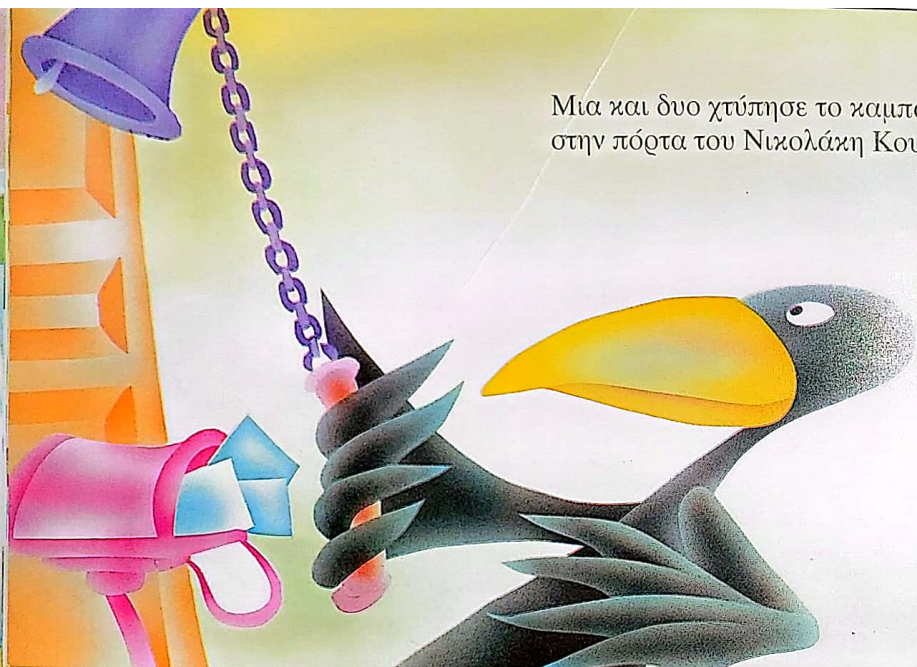

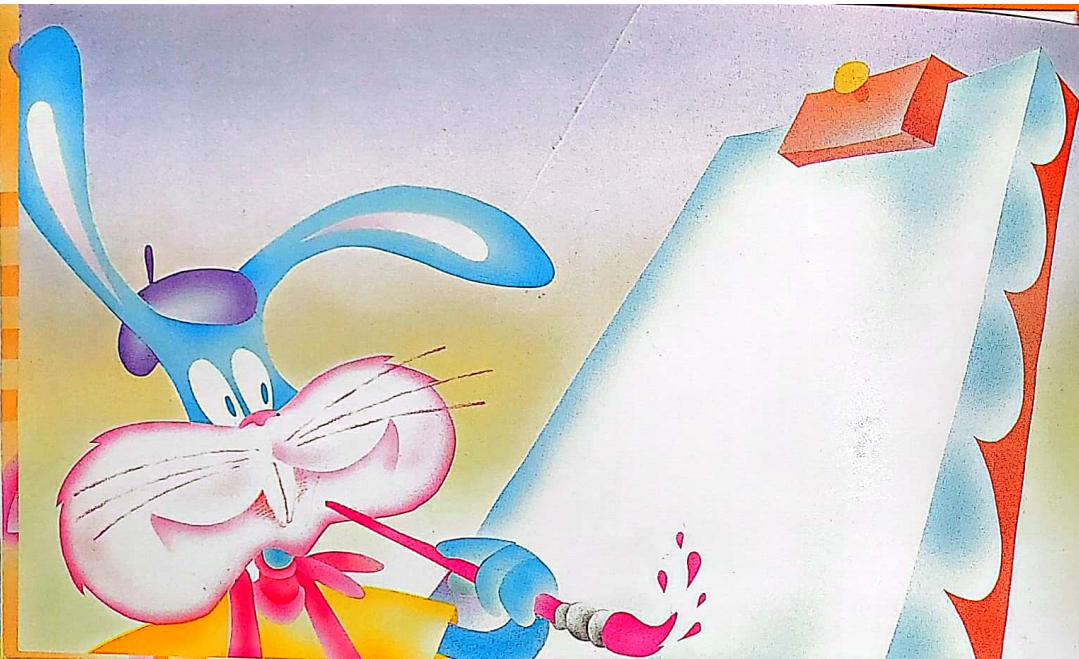
Όταν συνήλθε από το σοκ,
κοίταξε τους πίνακες,
τους ξανακοίταξε
και φωτίστηκε το πρόσωπό του.

Μια και δυο χτύπησε το καμπανάκι
στην πόρτα του Νικολάκη Κουνελάκη.

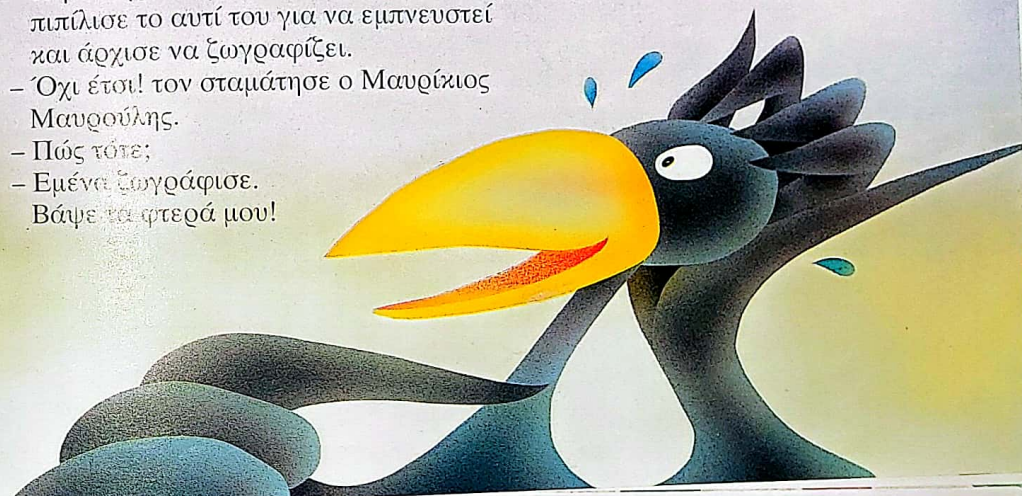
- Τι θέλεις; ρώτησε ο Κουνελάκης. Κλήση;
- Όχι. Να με ζωγραφίσεις θέλω.
- Λυπάμαι, αλλά μόλις άλλαξα επάγγελμα.
- Σοβαρά;
- Ναι. Προπονύμαι
για τροχονόμος.
Δε βλέπεις;
- Κάνε μου τη χάρη,
σε παρακαλώ ...

Ο Νικολάκης Κουνελάκης πήρε το πινέλο του,
το βούτηξε σ' έναν κουβά με κατάμαυρη μπογιά,
πιπίλισε το αυτί του για να εμπνευστεί
και άρχισε να ζωγραφίζει.

- Όχι έτσι! τον σταμάτησε ο Μαυρίκιος
Μαυρούλης.
- Πώς τότε;
- Εμένα ζωγράφισε.
Βάψε τα φτερά μου!

- Τώρα κατάλαβα! είπε ο Νικολάκης Κουνελάκης και άρχισε να βάφει με μπογιές χρωματιστές - κόκκινες, πράσινες και θαλασσιές - το κατάμαυρο κοράκι.
- Τι σου χρωστάω; ρώτησε ο Μαυρίκιος.
- Δυο καρότα.

Πήγε πάλι το κοράκι στο χορό.
Όλοι το κοιτάζανε με θαυμασμό.

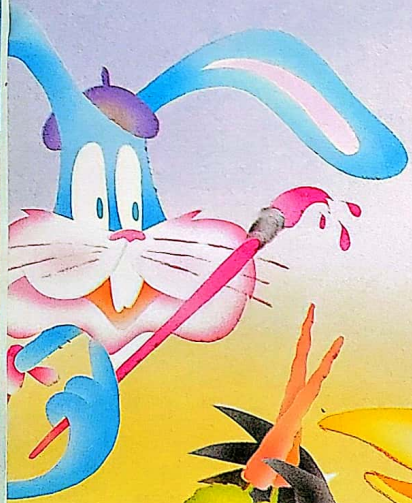

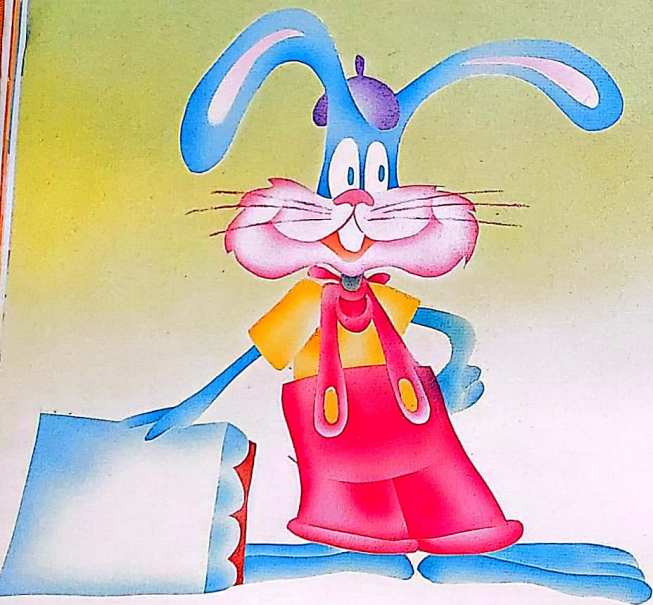
Όλοι θέλανε να χορέψουνε μαζί του
συρτάκι και ταγκό.

Το άλλο πρωί, ο Νικολάκης Κουνελάκης
άκουσε ένα χτύπημα στην πόρτα.
Άνοιξε την πόρτα και τι να δει;

Όλα τα κοράκια της περιοχής
είχανε μάθει τα νέα
και περιμένανε να τα ζωγραφίσει.

Έτσι, λοιπόν,
ο Νικολάκης Κουνελάκης
έγινε διάσημος ζωγράφος.

Όσο για το Μαυρίκιο Μαυρούλη,
άλλαξε όνομα.
Το έκανε Πορφύριος Εμπομούλης,
κι έζησε αυτός χρωματιστά
κι εμείς χρωματιστότερα.

